

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. R. Kok, Ameide; Ds. H. van Leeuwen, Rotterdam-West; Ds. C. Smits, Sliedrecht-Centrum; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Van Eeghenstraat 14, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn. Abonnementsprijs f 6,— per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar. Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

NOORDENWIND EN ZUIDENWIND

Ontwaak, noordenwind, en kom gij zuidenwind, doorwaai mijn hof. O, dat mijn Liefste tot Zijn hof kwame en ate zijn edele vruchten. Hooglied 4 : 16

In het vorige vers sprak de bruid over de fontein der hoven en de put van levende wateren. Deze wateren zijn tot verkwikking, tot lesing van de dorst, maar ook tot reinigmaking. Alleen, wanneer we de plagen en de kwalen van ons eigen hart hebben leren kennen en weten wat er van nature huishoudt bij ons, wordt deze fontein voor ons heilzaam en onmisbaar. Van nature verstaan we daar niets van. Want zo we onszelf niet hebben leren kennen in ons diep bederf, is daar geen fontein tot reiniging noodzakelijk. Van nature omgorden we ons met de spranken van ons eigen vuur. En de Heere zegt er van in Jes. 50 : 11: „In smart zult gij nederliggen”. Daarom verstaat gij niet, dat ge arm, jammerlijk, naakt en blind zijt. Door zielsontdekking en ontledigende genade alleen krijgen we deze fontein nodig. Daardoor leert een **ziel dorsten naar vergeving van schuld, rechtvaardigmaking en heiligmaking**. Dorsten naar geloof, naar de Persoon en de gezegende weldaden van de Heere Jezus Christus. Dit is het uitgaan der ziel, dat is het schreien en roepen, dat is wat de kerk uitroept:

Mijn ziel is voor Uw alziend' ogen.
Gelijk een dor en dorstig land,
Dat sedert lang ligt uit te drogen
Verkwijnend in die doodse stand.

Weten wij wat het zeggen wil zo neder te liggen voor God in onze ellende en schuld, in onze onreinheid en walgelijkheid? Niets te hebben niets te zijn, niets te kunnen, niets te hebben dan schuld en onreinheid? Maar uit de ellende en ledigheid naar Hem te zuchten en te vluchten? Als een hert schreeuwt naar de waterstromen, alsoo dorst mijn ziel naar God, naar de levende God.

Aan deze zijde des grafs, maar straks tot eeuwige verwondering in heerlijkheid, zal de kerk verwaardigd worden om de drieënige God te ontmoeten in al Zijn deugden en volheid om Hem te verheerlijken en Hem toe te brengen de offeranden des lofs.

De bruid hier echter in het 16e vers begint te spreken in een ander beeld, waarin zij haar wens, haar begeerten en zielszuchten opzendt, onder deze taal, nl. als er staat: „Ontwaak, noordenwind en kom gij zuidenwind doorwaai mijn hof”.

Eerst het beeld van water, dan het beeld van wind. De wind is een machtig natuurelement. Het gewas van het veld is afhankelijk ook van de wind, zowel als van de regen des hemels. Die wind kan bulderen maar ook

lieflijk suizen. Hij kan uit het noorden of uit het zuiden komen. Ik ben tot mijn 25ste jaar in de landbouw geweest. In het voorjaar zeiden we weleens: „Wat blijft het toch een schrale en stugge wind”.

Er wordt gesproken van een noorden- en zuidenwind. De winden kunnen uit vers. hillende hoeken waaien. Men spreekt dan ook van de vier windstreken. En de richting waaruit de wind waait, heeft een grote invloed op het gewas.

De kerk wordt hier voorgesteld als een hof. En werd er gesproken over een fontein, die van de wind. Zal die hof vruchtbaar zijn, dan is zijn afhankelijk van de wind.

Nu bidt hier de kerk: **Ontwaak noordenwind en kom gij zuidenwind**.

Wij zouden zeggen: eigenaardig, dat de kerk ook bidt om de noordenwind.

De noordenwind echter is net zo noodzakelijk als de zuidenwind. Voor ons gevoel is de zuidenwind lieflijker, maar de noordenwind is noodzakelijk. Zal de zuidenwind betekenis hebben, dan moet ook de noordenwind komen. Als in 't voorjaar een zachte, zoele zuidenwind waait wordt de tarwe niet zo vruchtbaar als wanneer er een stugge oosten- of noordenwind waait. Daardoor toch wordt de vrucht gezet.

En wat betekent dat geestelijk? Zal een hof vrucht voortbrengen, dan zal ook de wind er het zijne toe moeten doen.

Als de noordenwind gaat waaien door de kerk, betekent dit een ontdekkende, zuiverende en ontblotende bediening van Gods Geest, en dat is net zo noodzakelijk als de zuidenwind. De ontkleding van de ziel is niet minder noodzakelijk dan de bekleding.

Ik las vanmorgen in Psalm 6:

Uw strenge geselroede,
Maakt mij van zuchten moede,
Verteert geheel mijn kracht.

Weten wij wat dit zeggen wil? De ontdekkende bediening van Gods Geest leert ons wat we door de zonde geworden zijn. Ach, vrienden dit is noodzakelijk, want wie vlood er ooit naar Jezus heen, als niet zijn eigen hoop verdween?

Alle hoop ten aanzien van eigen werken, ten aanzien van de wet; alle hoop ten aanzien van de gronden, die de zondaar legt om aangenaam voor God te zijn. Al ditgene moet hij verliezen en dit geschiedt alleen door de Geest der uitbranding en ontdekking, als een mens in waarheid voor God wordt

VAN DE ADMINISTRATIE

Wij ontvingen weer een tweetal bladen retour, met de mededeling: verhuisd, en de andere reeds lang vertrokken, nl. T. Kwakkel, Mezenbergerweg 10, Doornspijk en D. Guichelaar, Esdoornlaan 43, Hoogeveen. Wie kan mij helpen aan het tegenwoordige adres van genoemde abonnees? In verband daarmee, doen wij een dringend verzoek aan allen, die van adres veranderen, mij dat even door te geven, om al die onaangenaamheden te voorkomen. Wij herinneren er tevens bij deze aan, dat tot 1 sept. as. gelegenheid is tot betalen van het abonnementsgeld. Laat niemand achterblijven omeven deze kleine moeite te nemen en het verschuldigde bedrag f 6,— op gironummer 704350 te storten. Aan giften mochten wij weer ontvangen f 74,—, w.o. 1 x f 25,— via Ds. Slagboom van N. N. uit Ulrum, daarvoor onze hartelijke dank. Wie verrast ons in de komende weken? Hetzij door het zenden van adressen voor proefnummers, nieuwe abonnees, of een gift voor ons blad? Wij zien weer belangstellend uit en blijven Bewaar het Pand, bij al onze abonnees hartelijk aanbevelen. Ons gironummer is 704350 t.n.v. Bewaar het Pand, v. Eeghenstraat 14, Alphen a/d Rijn.

vdL.

wat hij is. Dan wordt bewaarheid: „Ik ben noodduelig, arm en naakt”, dan wordt door de noordenwind plaats gemaakt voor: „Uw komst is 't die mijn heil volmaakt”. De wind is een machtig natuurelement. Gij kent de geschiedenis van de „onoverwinnelijke vloot”. Philips dacht Schotland en Nederland ten onder te brengen door middel van deze machtige vloot, doch de schepen zijn door een stormwind op de noordkust van Schotland te pletter geslagen, en er werd een gedenksteen opgericht, waarop stond: „Gods adem heeft ze verstrooid”. Zo is ook de Geest Gods machtig in Zijn bediening. Onwederstandelijk in Zijn werkingen. Vrijmachtig in Zijn openbaringen. De wind blaast, waarheen hij wil! Ge hoort zijn geluid, maar ge weet niet vanwaar hij komt, noch waar hij henegaat.

Hoe nodig is deze bede van de bruidskerk ook in onze tijd. Er is nog een overblijfsel naar de verkiezing der genade, maar ach, Jacob is dun geworden. Allerwegen is er een verlaten van de paden des Heeren. Er is een jagen naar allerlei nieuwigheid, nieuwe bijbelvertaling, nieuwe psalmberijming, wijziging formulieren en veranderingen in de belijdenisschriften, invoering van gezangen ook in de kerken der scheiding. Het is een zoeken in de breedte, maar geen afsteken in de diepte. Het zijn alle vruchten van de geest der wereld, maar niet van de Geest Gods.

Daarbij komt, op het brede kerkelijke terrein is een verscheurdheid en verbrokkeling, die beter te beschrijven dan te beschrijven is. Een geest van wereldzin en oppervlakkigheid heeft zich baan gebroken. Wat reden om uit te roepen: Wee onzer dat we zo gezondigd hebben. Maar ook om te roepen om die noordenwind van overtuiging en ontdekking, waardoor onze zonde ons ordentelijk voor ogen wordt gesteld, waardoor zonde zonde en schuld wordt. Dit geldt van onze personen, maar niet minder van de kerk in het algemeen. En daarom, de bede in onze tekst genoemd, zij ook onze bede. Ontwaak gij noordenwind en kom gij zuidenwind.

S.

S.

De Pelgrimsreis is voor Oud en Jong

36.

In het avondgesprek verlangde Godsvrucht iets te horen van de Pelgrim omtrent zijn komst tot het geloof in Jezus Christus. Voorzichtigheid wilde iets weten van het jagen naar de volmaaktheid op de weg van heiligmaking. Terwijl Liefde het oog meer gevestigd heeft op de bewogenheid van de Pelgrim omtrent zijn huisgenoten die in de stad van zijn geboorte zijn achtergebleven.

Deze man heeft gesproken van het komen tot de eerste liefde. Op de lokstem van het Evangelie, het Goddelijk en welmenend vragen om zijn harten hand heeft hij het jawoord gegeven. De hemelse Bruidgom was hem dierbaar. Maar nu is het mogelijk dat die eerste liefde verlaten wordt. „Ik heb tegen u”, zegt de Heere dan, „dat gij uw eerste liefde hebt verlaten”. En daar spreekt Hij niet weinig Zijn ongenoegen over uit.

Terecht is weleens opgemerkt, dat het verlaten van de eerste liefde zich openbaart in het gemis van de innerlijke bewogenheid omtrent degenen, die het leven der genade nog missen. Zou dat soms het geval zijn omtrent deze Pelgrim, daar hij alleen reist naar Sion. Waar is zijn vrouw en waarom heeft hij zijn kinderen niet bij zich? Of is hij niet getrouwd? Vandaar dan ook de vraag: „Hebt gij een huisgezin? Zijt gij gehuwd?”, hem gesteld door Liefde. Ja, de Pelgrim is getrouwd en heeft vier kleine kinderen, maar hij staat hier alleen als man en vader.

Als vanzelf wordt nu door Liefde gevraagd: „En waarom hebt gij ze niet meegebracht?” Zou hij door het verlaten van zijn eerste liefde, hen liefdeloos achtergelaten hebben? Het zou gekund hebben, maar neen, dat is hier niet het geval. Hij draagt er rouw over dat zij niet bij hem zijn.

Uit het vriendelijk vragen naar zijn vrouwen kinderen blijkt ons, dat ook voor hen plaats geweest zou zijn in het paleis van de gemeenschap der heiligen. De Heere sluit geen kinderen en zelfs geen kleine kinderen uit. Hij roept het alle ouders toe: „Laat af van de kindkens, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want dezulken is het Koninkrijk der hemelen”. Hier is plaats voor oud en jong. Nu begon de Pelgrim te wenen en zeide: „O, hoe gaarne zou ik dat gedaan hebben! Maar zij waren er allen tegen dat ik mijn pelgrims-tocht ging aanvaarden”.

Met een innige droefheid denkt de Pelgrim aan zijn vrouw en kinderen, die het leven der genade nog missen. In het besef dat zij niet kunnen gaan in de eeuwige vreugde wanneer zij zo voortleven, komen te sterven, zucht hij tot de Heere om ontferming.

Naarmate de man blijdschap in de Heere mag smaken door Zijn vergevende liefde, weent hij des te inniger over het gemis daarvan in het hart van vrouw en kinderen.

„Maar gij hadt met hen moeten spreken en moeten beproeven hen te wijzen op het gevaar, dat hen bedreigde als ze achterbleven”, sprak Liefde, alsof hij dat niet gedaan had, om hem te beproeven.

Doch gelukkig, hij kon zeggen: „Dat heb ik ook gedaan, en ik heb hun ook gezegd wat God mij had geopenbaard omtrent de ondergang onzer stad; maar ik was in hun ogen als jokkende, zij geloofden mij niet”.

Wee de mens die achter blijft in het land van zijn geboorte en sterft in de stad van zijn ongerechtigheid. Al de roepstemmen die tot hem gekomen zijn en de vermaningen die hij niet ter harte kwam te nemen, zullen eeuwig tegen hem getuigen.

„Maar hebt gij wel gebeden of God uw woorden wil zegenen?” vraagt Liefde. „Ja”, dat heeft de Pelgrim gedaan, „en met veel aandrang, want ge begrijpt, dat mijn vrouw en mijn arme kinderen mij zeer dierbaar zijn”. En zo sprak hij in aller tegenwoordigheid, met de drang der liefde, ten bewijze dat hij zijn eerste liefde niet kwam te verlaten.

„Maar hebt gij hun wel gesproken van uw

eigen kommer en van uw vrees voor uzelf? Want ik veronderstel dat gij krachtig overtuigd waart, dat gij het verderf tegemoet ging”, vraagt Liefde.

‘t Was bij de Pelgrim geen napraterij, geen gemaakte vroomheid, het vloeiende voort uit zijn innerlijke overtuiging, daar hij Gods Woord voor waarachtig hield.

Ja, herhaaldelijk heeft de Pelgrim zijn huisgenoten met al de liefde van zijn hart, tot het behoud van hun onsterfelijke zielen aangesproken, uit die innerlijke overtuiging van zijn hart.

„En bovendien was mijn vrees duidelijk merkbaar uit mijn houding, mijn tranen, mijn siddering voor het naderend oordeel. Maar noch het één, noch het ander kon hen bewegen met mij mee te gaan”.

Met allerlei niets beduidende verontschuldigen bleven zij staan tegenover de ernstigste vermaningen. „Maar wat zij wel aanvoerden als verontschuldiging voor hun weigeren?”

„Wel, mijn vrouw was bevreesd de wereld te verliezen, en mijn kinderen waren verzet op de genietingen der jonkheid; en dat waren allemaal redenen, waarom zij mij alleen lieten staan”. Liefde werd het niet moede alles te onderzoeken met haar vragen of er soms ook verzuim gepleegd was in het gezinsleven, waarom de Pelgrim hen achter moest laten. Want daar rust een grote verantwoordelijkheid op het hoofd van het gezin. Het verzuim dat gepleegd wordt tegenover degenen die aan onze zorgen zijn toebetrouwd, zal met de wraak des verbonds gestraft worden.

En zo komt Liefde nu met deze haar laatste vraag tot de Pelgrim: „Maar kon het ook zijn dat gij door een werelds leven de woorden krachteloos hebt gemaakt, waarmee gij hen wilde overreden u te vergezellen?”

„Waarlijk”, zo sprak hij zonder enig teken van het moe te worden op die scherpe vragen te antwoorden, „ik kan mij op mijn wandel niet beroemen, want ik weet wel hoe veel gebrekkigs mij aankleeft. Ook ben ik mij bewust dat een mens door zijn daden zeer licht kan verstoren en verhinderen, hetgeen hij anderen op het hart tracht te binden. Toch kan ik dit betuigen dat ik ten eerste bezorgd was, door enige onbetamelijke daad hun afkeer in te boezemen voor de pelgrims-tocht. En juist daarom zeiden ze tot mij, dat ik te nauwgezet was en dat ik mij om hunnen wil het genoegen ontzeide van dingen, waarin zij geen kwaad zagen. Ach, ik geloof te moeten zeggen, dat wat hen in mij hinderde juist was mijn grote vrees om te zondigen tegen God of mijn naaste te schaden”.

Nu is het Liefde duidelijk, dat de Pelgrim door de hartvernieuwende werking van de Heilige Geest niet alleen gekomen is tot de kennis van de eerste liefde, maar dat hij daarin ook volhardende bevonden mag worden. Het is de bede van zijn hart in de liefde te mogen wortelen, om vanuit die vruchtbare bodem Gode verheerlijkende vruchten te mogen dragen. En zo wordt het hart steeds meer gefundeerd in Gods vergevende liefde door Christus. Gedacht vanuit de breedte en lengte diepte en hoogte van deze vergevende liefde, is er ook nog hoop voor zijn vrouwen kinderen. Door de kracht van deze liefde worden vijanden met God verzoend.

A.

R. Kok

OP DE WACHTTOREN

Verbroedering met Rome.

Een symptoom van de eindtijd is ook de verbroedering met Rome. Calvijn en Brakel noemden de paus de Antichrist, maar het protestantisme van onze tijd koerst al meer en meer in de richting van erkenning van de paus, en spreekt bij voorkeur over „onze roomse medechristenen”, en „onze roomse

broeders”. Zulks in navolging van de paus zelf, die sprak over „onze gescheiden broeders en zusters”.

Dit wordt dan een verbetering van het geestelijk en kerkelijk klimaat genoemd. De weg naar de eenheid ziet men opengebroken.

Nu moet het ons niet verwonderen, dat, als het protestantisme geestelijk verarmt, de verroomsing al meer en meer baan gaat breken. Dit is een langzaam, maar steeds voortgaand proces.

Wij hebben dat in de loop der jaren al meer en meer zien groeien. Denk maar aan de verroomde liturgie in protestantse kerken, het verroomde kerkgezag, verroomde prediking, huwelijksbevestiging met pastoor en predikant op de kansel, oecumenische avondmaalsvieringen, en straks komt dan ook nog de oecumenische bijbelvertaling.... Zo gaat het proces voort van de zgn. éénwording der kerk, het proces van de verbroedering met Rome, met als eindresultaat, wat de paus bedoelt: het weer worden opgenomen in de moederschoot der kerk van Rome!

Zouden we dit geen ernstig symptoom van de eindtijd kunnen noemen? Het ware broederschap berust op bloedverwantschap.

In geestelijke zin kan alleen het bloed van Christus de ware broederband vormen. De Schrift zegt in dit verband: „Eén is uw Meester! en gij zijt allen broeders!”

„De roomse kerk — zo zegt een zeker schriftverklaarder — vindt hier een scherpe bestrafing, die tevens voor ons het bewijs bevat, dat haar godsdienst ten enenmale verwerpelijk is te achten, daar zij het waagt om haar opperhoofd als vader niet alleen, maar zelfs als heilige vader te begroeten”.

En wat zegt onze belijdenis van die geestelijke bloedverwantschap? Onze belijdenis zegt, dat Rome juist de algenoegzame waardij van het bloed der verzoening loochent! Zij spreekt niet alleen over een vervloekte afgoderij als het gaat over het misoffer, maar zij zegt ook: „Geloven dan die ook aan de enige Zaligmaker Jezus, die hun zaligheid en welvaart bij de heiligen, bij zichzelf, of ergens elders zoeken? Neen zij!, maar zij verloochenen met de daad de enige Heiland Jezus, ofschoon zij met de mond in Hem roemen, want van tweeën één: of Jezus moet geen volkomen Zaligmaker zijn, óf die deze Zaligmaker met een waar geloof aannemen, moeten alles in Hem hebben, dat tot hun zaligheid van node is”.

Zo blijft van de ware broederschap met Rome maar weinig over. Denken wij hierbij aan de goddeloze carnavalfeesten, die aan delijdensweken plegen vooraf te gaan, waarbij dronkenschap en uitleving der zonden door de kerk wordt getolereerd, dan is het toch zeker wel een zeer bedenkelijk symptoom in dat roomse broederschap te roemen!

De wachter op de wachttorens zou u daarom willen raden Mattheüs 12 : 49 en 50 eens te lezen: „En Zijn hand uitstreckende over Zijn discipelen zeide Hij: Ziet Mijn moeder en Mijn broeders! Want zo wie de wil Mijns Vaders doet, Die in de hemelen is, dezelve is Mijn broeder, en zuster, en moeder”.

De Spring-Paus.

Dat zelfs de paus over „onze gescheiden broeders en zusters” heeft gesproken, zou dan op een verbetering van het geestelijk en kerkelijk klimaat moeten wijzen. Dr. J.J. Buskes schreef echter in „Tijd en Taak”: „Het optreden van paus Paulus heeft me vrijwel altijd doen denken aan de Echternacher springprocessie, drie sprongen vooruit, twee sprongen achteruit. Met dit verschil, dat ik bij Paulus vaak het gevoel heb, dat hij niet drie sprongen vooruit, en twee achteruit deed, maar dat er bij hem op de drie sprongen vooruit, altijd drie sprongen achteruit volgden”.

Van verbetering van het geestelijk en kerkelijk klimaat blijft dan maar weinig over.

Hoe blijkt dit trouwens duidelijk, als het gaat over de zo hoog geroemde vrijheid van godsdienst, door Rome verkondigd.

Onder het Hitler-regiem werd ook zo iets als vrijheid van godsdienst verkondigd, maar dit bleek niet anders te zijn dan een vrijheid aan

de banden van het fascisme, gelijk in Moskou ook een vrijheid van godsdienst is aan de banden van het communisme.

Zo werd laatst een predikant in Italië, nl. ds. Gian Luigi Giudici, veroordeeld, omdat hij de mensen duidelijk maakte, dat leerstukken als Maria's onbevleete ontvangenis, de onfeilbaarheid van de paus en het vagevuur, geen bijbelse grond hadden. Hij werd veroordeeld omdat Italië wel kent de vrijheid van meningsuitingen, maar dat betekent niet, dat men de dogma's van de roomse kerk openlijk mag bestrijden. Een dergelijk optreden kan gestraft worden met maximaal drie jaar gevangenisstraf.

Spanje met zijn nieuwe godsdienstwetten geeft daar ook het duidelijk voorbeeld van.

Doet uw ogen wijd open, u zult bemerken, dat Rome in wezen niets is veranderd!

Wat heeft men hoog geroemd over het laatst gehouden vaticaanse concilie. Daar zou een grote verbetering en toenadering moeten worden geconstateerd. Maar hebt u wel eens gelezen wat bij de aanvang van het concilie is geschied? Twee duizend bisschoppen hebben de eed van trouw moeten afleggen aan de officiële leerstukken van de roomse kerk! De eed van trouw, ook aan wat op het concilie van Trente is beslist, waar de vloek werd uitgesproken over allen, die het Evangelie van Gods rijke genade zouden belijden en beleven in strijd met de leer der roomse kerk!

Dit begin van het concilie bestempelt dan ook haar einde!

De stem van Calvijn.

Gaat het over de toenadering tot Rome dan wordt ook Calvijn vaak geciteerd. Men wijst er dan op, dat zelfs een man als Calvijn heeft toegegeven, dat er zelfs in Rome nog wezensmerken van de ware kerk zouden zijn te vinden. Men vergeet echter wat Calvijn nog meer heeft gezegd. Calvijn immers heeft ook gezegd: „Maar dewijl daarentegen aldaar uitgeblust zijn, de merktekenen, die wij in deze siputatatie bijzonderlijk moeten aanzien, zo zeg ik, dat elke vergadering, en het ganse lichaam des pausdoms, de wettige vorm en gedaante van een kerk niet heeft” (IV. 2,12). „Zij hebben eindelijk in plaats van de dienst des Woords, scholen der goddeloosheid en stinkputten van allerlei dwalingen. Derhalve, of ze zijn volgens deze reden geen kerken, of daar zal geen merkteken meer overblijven, door hetwelk de wettige vergaderingen der gelovigen van de bijeenkomsten der Turken zouden kunnen onderscheiden worden” (IV 2, 10). Deze stem van Calvijn roept dan ook tot bezinning in onze tijd van verbroedering met Rome.

De ware broederschap — zo hoorden wij — staat in de band met Jezus' bloed, en dan zegt de Schrift: „Want en Hij, Die heiligt, en zij die geheiligt worden, zijn allen uit één, om welke oorzaak Hij Zich niet schaamt hen broeders te noemen”. „Want die Hij te voren gekend heeft, die heeft Hij ook te voren verordeneerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zij onder vele broeders”.

M. Baan

DE SCHAT DER KERK

7

Woord en Geest.

De vorige keer hebben we gezien, dat de Heilige Geest onmisbaar is voor ons geestelijk welzijn. Dit mag ons echter niet tot deze gedachte brengen, dat het Woord niets is zonder de Geest. De tekst: „de letter doodt, maar de Geest maakt levend” (2 Cor. 3 : 6) wordt weleens verkeerd uitgelegd en toegepast. We mogen de Heilige Geest niet losmaken van het Woord. De Persoon van de Heilige Geest staat in en met het Woord van God voor ons. De Heilige Geest is ook de Auteur van het Woord. Het Woord is niet dood. Het Woord is levend en krachtig. In Jeremia stelt de Heere de vraag: „Is Mijn Woord niet alsoo als een vuur en als een ha-

mer, die eensteenrots te morzel slaat?” En in Hebreë 4 : 12 lezen we: „Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherp snijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling der ziel en des geestes, en der samenvoegselen en des mergs en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten”. In het Woord komt God, God de Drieënige, dus ook de Heilige Geest tot ons. En nu worden allen, die onder het Woord leven en het Woord horen, ernstiglijk, welmenend geroepen.

Vandaar dat in de Dordtse leerregels staat: „Zovelen als er door het evangelie geroepen worden, worden ernstig geroepen. Want God betoont ernstig en waarachtig in zijn Woord wat Hem aangenaam is, namelijk dat de geroepen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en geloven, de rust der zielen en het eeuwige leven”. We mogen daarom die roeping van God nooit geringschatten. Wanneer we haar niet aannemen, zal ze nog zijn tot verzwaring van het oordeel Gods. We zullen als ongelovige en ongehoorzame mensen veroordeeld worden, omdat we tegen het getuigenis van ons geweten in het evangelie hebben versmaad en verworpen. Wanneer we onder de prediking van het evangelie geleefd hebben, zullen we nimmer kunnen zeggen, dat God ons niet geroepen heeft. De roeping Gods is oprecht, gemeend! Wanneer we die roeping verwerpen, is het onze eigen schuld dat we verloren gaan. De roeping Gods oefent echter een zaligmakenden werking uit, wanneer de Heilige Geest Zijn kracht er bij voegt. Dan is er de wedergeboorte, de bekering tot God en het geloof in de Heere Jezus Christus. Toen de Heere het hart van Lydia opende, nam zij acht op de boodschap, die Paulus haar van Godswegen verkondigde. De Heere roept de Zijnen krachtig tot de gemeenschap met Christus door Woord en Geest en begiftigt hen met het ware geloof. In de Dordtse leerregels lezen we: Hetgeen noch de natuur, noch de wet doen kan, doet God door de kracht van de Heilige Geest en het Woord der verzoening. En: „Die wedergeboorte, die vernieuwing, de nieuwe schepping, is de bovennatuurlijke, zeer krachtige en tegelijk zeer zoete wonderbare verborgen en onuitsprekelijke werking van God door het evangelie”. In zijn belijdenis zegt Gido de Brès: „wij geloven, dat dit waarachtige geloof, in de mens geworcht zijnde door het gehoor des Woords Gods en de werking des Heiligen Geestes, hem wederbaart en maakt tot een nieuwe mens”. Dit leidt ons tot de zekerheid, dat er is de bijzondere werking van de Heilige Geest met het Woord. Iemand schreef eens terecht: „Bij de prediking moet de Geesteswerking komen om ons hart te openen, opdat de prediking een rechte ingang mag vinden tot haar heilzame uitwerking. Deze uitwerking van de Heilige Geest is een bij het Evangelie bijkomende werking, die niet het Evangelie verandert, vol of krachtig maakt, want dat is dat Evangelie reeds door de kracht des Heiligen Geestes, maar waardoor opening in het zondaarshart wordt gemaakt voor het Evangelie, zodat het nu in het hart indringt”. Bij het Woord moet zich dus voegen de Heilige Geest, in Zijn bijzondere werking. Dit wordt door allen niet onderstreept. Men ontkent het Geesteswerk, of men spreekt van Woord-Geest, in plaats van Woord en Geest.

Het Woord wordt dan gezien als één met de Geest, nl. zo dat de Geest Woord is geworden en het Woord Geest. De Geest bedient Zich, zegt men altijd van het Woord en waar het Woord spreekt, daar spreekt de Geest. In de Schrift en met de Schrift richt de Geest Zich tot de kerken en de wereld. Wanneer mensen nu de Schrift lezen of horen lezen, vernemen zij de eigen stem en het eigen woord van de Geest van God. Wie het Woord leest of hoort, moet, laat de Geest in zich werken. Wie het Woord verwerpt, weerstaat de Heilige Geest. De gemeente moet zich dus confronteren met het Woord en zich afvragen: hoe staan wij tegenover het Woord? Deze confrontatie is inderdaad goed, maar zij houdt niet in een uitsluiting van de vraag: hoe sta ik innerlijk

tegenover het Woord? De God van het Woord. De Auteur van het Woord. Wie het Woord hoort, hoe rijk dit ook is, ontvangt daarmee nog niet de Persoon van de Heilige Geest in Zijn zaligmakende werking. Wanneer het Woord inderdaad gezien moet worden als één met de Geest, zodat de Geest Woord geworden is en die Geest altijd zaligmakend werkt, dan heeft een ieder, die het Woord gelooft, alles. Er ontstaat dan alsoo een rationalistisch christendom. Een christendom, dat kil en dood is. Een christendom, dat zelf de zekerheid van de zaligheid vaststelt. Een christendom, dat klaar is. Een concluderend christendom. Men heeft het Woord. En het Woord heeft tot inhoud de heilsbeloften van God en de Christus tot zaligheid. Dat Woord is geschonken aan zondaren. Het Woord zegt mij, dat ik een zondaar ben. Het zegt mij ook, dat Christus Jezus voor mij gestorven is. Ik ben een zondaar, ergo moet ik geloven, dat Hij voor mij gestorven is. Mijn schuld heeft Hij betaald. Als een dankbaar mens kan ik door de wereld gaan. Er behoeft niets meer te gebeuren. Het is al voor mij geschied. Ik ben klaar voor de hemel.

Aan geestelijke ervaring moet niet gedacht. Over de vraag piekeren, of ik wel wedergeboren ben, of ik wel een kind des Heeren ben, is zonde. Men bedroeft hierdoor de Heere. Men mag niet twijfelen. Te staan naar Geesteswerk is overbodig, want de Geest werkt in mij. Te spreken of te preken over de noodzakelijkheid van Geesteswerk en Gods doorleidend genadewerk in het hart is mysticistisch. Dat niemand onzer zo denke, noch leve. Men denkt en leeft dan onschriftuurlijk. Onze ouden baden: wil bij Uw Woord paren Uw Heilige Geest. Onze bede zij en blijve: „Maak mij Uw wegen bekend door Uw Woord en Geest. De verhooring blijkt in het kennen en vervolgen te kennen en het gaan op Zijn weg. De wegen van het Woord. Het Woord Gods is dan voor ons, gelijk we in de Belijdenis der kerk lezen „Het zaad der wedergeboorte en het voedsel der zielen”.

M. C. Tanis

DE TELEVISIE

3

Televisie en jeugd.

In verband met de zaak, die ons bezighoudt, hebben we in ons eerste artikel aandacht gevraagd voor onze jongere mensen. En die aandacht hebben we niet gevraagd, omdat het in de mode is de jeugd erbij te betrekken. Het kan vervelend worden om te pas en te onpas dit te doen, zelfs zo vervelend, dat sommige jongere mensen zelf een afkeer hebben van de bijzondere aandacht, die aan hen besteed wordt. De grote zaak is: hebben we hart voor onze jonge mensen? Om hun de weg naar Gods Woord in deze moeilijke tijd uit de bewogenheid der liefde te wijzen. En om dit laatste is het ons te doen.

Moet dit niet sterk beklemtoond worden als het gaat over de televisie? Onze jeugd groeit voor het merendeel op in een wereld, waarin de massa van niets anders meer weet. De jongens en meisjes horen er op school anderen over praten en de oudere jeugd op het werk. Over de voetbalwedstrijd van de vorige avond of over het spannende stuk. Zij leven niet op een eiland, ook al denken vader en moeder dat soms nog.

Er zijn weinig dingen, die zo'n aantrekkingskracht voor de meeste jongere mensen hebben als de televisie. In de praktijk komt het maar al te veel voor, dat door het aanhoudend zeuren van de kinderen uiteindelijk de ouders besloten hebben; vooruit dan, we nemen er maar één, alleen voor het journaal.

Waar uiteraard weinig van terecht komt! Er zijn ook weinig middelen, die zo schadelijk zijn voor onze jongere mensen als wat het kijkglas in den regel biedt. En in dit artikel is het ons te doen om onze blik te richten op het gevaar voor onze jongens en meisjes zelf. Weinig aandacht willen we maar besteden aan de gevolgen voor de gezondheid, die het veelvuldig kijken naar de televisie voor de kin-

deren meebrengt. 't Is bekend: slaperigheid, nerveusiteit enz. 't Zal bij ons wel niet zo erg zijn als in Amerika, waar de schoolkinderen nog langere tijd in sommige plaatsen voor het televisiescherm zitten dan op de schoolbanken. In Engeland en Frankrijk moet het al niet veel beter zijn. De kinderen laat op en dan om de vreselijkste taferelen te laten zien.

Wij onderschatten de gevolgen voor het lichaam niet. Ieder die veel met deze jeugd in aanraking komt, weet ervan. Vooral uit de kringen van het onderwijs klinkt klacht op klacht; geen belangstelling, lagere cijfers en ga zo maar verder. Echter voor ons doel willen we toch vooral letten op de „geestelijke” gezondheid van onze jeugd. Immers die moet ons toch wel het meest ter harte gaan.

In het verleden was de bioscoop voor onze jeugd een plaats, waar men niet hoorde. Ik meen, dat tot op heden dit standpunt niet veranderd is. Uiteraard ga ik daarbij voorbij aan hen, die nog wel de naam gereformeerd willen dragen — tenminste! —, maar die van een wandel en stijl naar de reformatische belijdenis geen zier willen weten. Onder ons staat het vast: geen bioscoop.

Maar nu: wonderlijk, de bioscoop is bij velen in huis gekomen, die er dus niet over dachten en denken hun kinderen een vrijbrief voor deze plaats te geven. Men zegt, dat het bioscoop bezoek daalt. Zelfs las ik dater de laatste jaren enkele bioscopen moesten sluiten. Ik durf het echter niet te zeggen dat deze zo verblijvende zaak nu werkelijk zo'n verblijvende achtergrond heeft. Het rayon, dat de bioscoop bestrijkt, is in feite veel groter geworden dan ooit te voren. Vrijwel iedere avond is er gelegenheid voor de jeugd om een film te zien, de amusementsfilm.

Nu zullen de ouders zeggen: wij hebben het toch in onze hand, wat voor de t.v. komt! Het moge in theorie waar zijn, in de praktijk komt daar in den regel niets van terecht. De jongens en meisjes weten in den regel best hoe ze met dit instrument om moeten gaan. Uitzonderingen zullen er wel blijven, maar meestal gaan ze vrolijk hun gang, als ze maar even hun kans schoon zien. En laten we eerlijk zijn: wat zien hun ogen dan? Wat dringt door in hun hart en leven?

Helaas zijn deze vragen niet moeilijk te beantwoorden. De jeugd komt via de televisie in aanraking met een wereld, die langzaam maar zeker hun leven binnendringt.

Ongetwijfeld geldt ook hier, dat wat in Amerika voor het scherm wordt gebracht bij ons in niet zo sterke mate gevonden wordt. 't Is trouwens ook wel erg als iemand schrijft dat in Amerika in één week voor de televisie werden gebracht: 91 moorden, 10 diefstallen, 7 berovingen, 4 inbraken, 3 kinderroven, 3 ontvoeringen, 2 vergiftigingen, 2 zelfmoorden, 2 gevangenis ontsnappingen, 1 geval van chantage!

Maar het gif kan in wat minder sterke dosering toegediend worden, het blijft gif. Wat bij ons voor het scherm aan films geboden wordt, is principieel weinig beter.

En dat betekent, dat onze jeugd wordt overgeleverd aan de schijn-wereld van de amusementsfilm. Deze is immers anders niet dan een vlucht uit de werkelijkheid. Een verheugend leven wordt voorgehouden. De mens van nature schijnt ervan te houden om even uit de werkelijkheid van het leven te worden opgenomen in die schijn-wereld. De arme jongen, die in één dag schatrijk wordt en in een glanzende wagen rijdt. En vooral de geest van onze jongere mensen wordt zwaar beschadigd door deze vertoning van een schijn-wereld.

Diezelfde wereld is ook de wereld, die alle normen van 's Heeren wet verdraait en vertreedt. Het recept van de filmwereld is bekend: het meisje en de revolver. Een naar beneden gehaalde vrouw wordt verheerlijkt. Moord en doodslag zijn normale zaken. En het gemene is, dat zgn. de normen en de goede zeden wel geacht worden, het slechte wordt meest net niet gezien! 't Is echter de bedoeling dat de kijkende en gapende jeugd dat er zelf maar bij denkt.

Moet ik er eigenlijk nog wel op wijzen, welke gevolgen dit heeft voor onze jongens en meisjes? Juist de jongere mensen kunnen dit alles nog minder verwerken dan de volwassenen. Het is bekend dat door het zien van moord en doodslag voor de t.v. misdadigers gekweekt zijn. En wat niet zo grof openbaar komt moet voor ons wel gelden. De Heere zegt ons niet in Zijn Woord, dat onze kinderen zo'n keurig hart omdragen. Heel wat mooie theorieën over het gebruik van de televisie vergeten de tekening van het hart van de mens, die de Heere geeft. En juist omdat we het weten, dat het met dat hart ook bij onze jeugd niet beter gesteld is: geeft ze niet over aan deze gevaren. U bent er verantwoordelijk voor in de eerste plaats, die door God over hen als ouders gesteld zijn.

D. Slagboom

Naar de CATECHISATIE

28

Gods onmededeelbare eigenschappen

(vervolg).

Gods alomtegenwoordigheid.

In ons vorig artikel, in het nummer van 22 juni, is een hinderlijke drukfout ingeslopen. Inplaats van het woord „Heere” stond „Heer”. In één van onze kerkbladen lezen we ook nog al eens van de Heer. Dit klinkt zeer oneerbiedig. Daarom schrijven we en zeggen: Heere. Doch ter zake.

Gods alomtegenwoordigheid drukt uit, dat God aan geen tijd of plaats gebonden is in Zijn Wezen. Hij is overal. Ps. 139.

Toch vinden we plaatsen in de Bijbel, waarin sprake is van een „nederdalen” of „komen” van de Heere. Bij de torenbouw van Babel o.a. en bij Elia, toen hij in de ingang van de spelonk van Horeb stond en de Heere voorbijging. Dan lezen we: „..... doch de Heere was in de wind niet. Zo ook niet in de aarbeving en niet in het vuur. Daarna wel in het suizen van een zachte stilte. Hoe moeten we dit verklaren?

Wel, er is van God een meerdere of ook een mindere UITLATING van Zijn deugden. Wanneer we lezen, dat God niet in de stormwind was en niet in de aardbeving, dan kan dit natuurlijk niet bedoelen, dat God Zelf daarin helemaal niet was, want dit zou geheel in tegenstrijdigheid zijn met Zijn overalteenwoordigheid. Maar het wil zeggen, dat God in deze natuurverschijnselen niet was met de bijzondere uitlating van Zijn zachtmoedigheid en majesteit.

Het Woord Gods kwam tot Elia in de spelonk van Horeb. En deze geweldige tekenen bevestigden het woord Gods. De Heere wilde Elia onderwijzen bij ook deze tekenen. Elia was diep teleurgesteld in zijn verwachting ten opzichte van de bekering van zijn volk, dat op Karmel had uitgeroepen: „De Heere is God, de Heere is God”. En nu? Was nu ook Izebel van de troon gestoten en haar fatale invloed gebroken? Neen. Zij zocht Elia om hem te doden en Elia vluchtte. Zeker, hij was wel liefelijk door de Heere verkwikt onder de jeneverboom en door de kracht van de spijs ging hij de weg van 40 dagen verder en was nu bij Horeb aangekomen. Maar al was hij versterkt.....het eigenlijke conflict was voor hem nog niet opgelost, waarvan hij uiting geeft: „Zij hebben Uw verbond verlaten en Uw profeten met het zwaard gedood en ik alleen ben overgebleven en zij zoeken mijn ziel”.

En wat bedoelde nu het Goddelijk onderwijs bij die tekenen van wind en vuur en aardbeving? Het zijn bijzondere uitlatingen van Gods heiligheid en straffende gerechtigheid. Deze gaan vooraf. Zo ook bij de bekering van de zondaar. De ontdekte zondaar ziet dan zijn nietigheid en strafwaardigheid in het licht van Gods heiligheid en gerechtigheid. Gods wet

stelt hem schuldig en onder haar vloek. Buigend in verslagenheid smeekt hij: „is er nog enig middel om de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?” Maar wat verbreekt nu in feite het hart tot hartelijke verootmoediging en wat doet wegzinken in aanbidding en verwondering? Niet de wet, maar de openbaring van het liefelijk Evangelie en van de liefde Gods! Zie, dat is als „het suizen van een zachte stilte” zoals bij Elia op de Horeb. Zo zal Israël tot waarachtige bekering moeten komen. Dit geldt ook voor u. Wet en Evangelie!

Een andere vraag is: Wanneer God overal is, is God dan ook met Zijn liefde in de hel? Want Hij is toch met Zijn deugden nergens uit te sluiten.

Inderdaad. Daarom moeten we dus de vraag bevestigend beantwoorden. Maar dan goed verstaan!

Dat God met de openbaring van Zijn liefde Zich niet uitlaat tegenover de verlorenen, is zeker. Want God is niet overal met dezelfde mate van Zijn openbaring. Wanneer de Heere Zich aan ons zou openbaren met de volle maat van Zijn heiligheid en toorn, wij zouden verteren. God houdt Zijn toorn jegens ons nog in en dat is Zijn grote lankmoedigheid en verdraagzaamheid. En ook omgekeerd. Wanneer de Heere Zich met de volle openbaring van Zijn liefde aan Zijn volk zou uitlaten, zou het onder die liefde bezwijken, omdat het aardse bestaan dit niet kan dragen. Eens zal Gods volk het VERHEERLIJKTE lichaam ontvangen bij de opstanding ten laatste dage, om dan te kunnen en mogen delen in de hemelse heerlijkheid!

Maar wat zal het daartegenover vreselijk zijn voor degenen, die verloren gaan; eeuwig te moeten liggen onder de toorn Gods in het dragen van de eeuwige straffen, en zoveel te erger voor hen, die de weg geweten en niet bewandeld hebben. Het zal Tyrus en Sidon verdragelijker zijn dan Kapernaüm, dat tot de hemel toe is verhoogd.

O, zien we toch toe, wanneer we nog zonder God in de wereld zijn, vervreemd van het leven Gods!

Och, dat we nog in deze onze dag bekennen wat tot onze vrede is dienende, eer het te laat is. Want wij weten de dag van onze dood niet. Zo is God in deze openbaring van Zijn straffende gerechtigheid ook met Zijn liefde in de hel, maar dan met Zijn liefde tot ZICHZELF, tot al Zijn volmaakte deugden. Wanneer God niet straft, zou Hij Zichzelf niet liefhebben.

R'dam-W.

v.L.

NIEUWSTE UITGAVEN

ZOJUIST VERSCHENEN:

TOT ISRAELS ZALIGHEID

Predikatie over Rom. 10 : 1, uitgesproken in verband met despanningen in het Midden-Oosten door **DS. C. SMITS**, Chr. Geref. predikant te Sliedrecht. Prijs f 1,50. Bij afname van getallen met korting!

Dr. JOHN OWEN BIJ U IS VERGEVING

Uitmuntende verklaring van Psalm 130, met inleiding en korte levensschets door **DS. G. M. VAN DIJEN** te Ede. 424 blz. gebonden in linnen pr. band f 22,50.

De merkwaardige levensloop en de strijd voor het behoud van de zuivere leer van Gods Woord van **DR. C. STEENBLOK**. Geb. in linnen pr. band f 7,50.

DS. J. J. POORT: Gods arbeiders in de Wijngaard, 96 blz., geb. in pr. band f 5,95.

De verhoren van de martelaar **JOHN PHILPOT** (1555): Na 15 verhoren door God verhoord, 174 blz. ln. geb. f 4,95.

DR. H. F. KOHLBRUGGE: Schriftverklaringen deel III, verkl. van Gen. 1-21, 194 blz. f 3,50.

Franko toezending door het adres voor het beste boek:

BOEKHANDEL J. P. VAN DEN TOL Dordrecht

Lange Breestraat 6 — Telefoon 01850-39558
Onze zaak is geopend alle werkdagen van 9 tot 18 uur.